

Det omfatter vel at mærke ikke alt. Kunstområder som f.eks. film, design, arkitektur og kunsthåndværk er ikke omfattet, da de områder er dækket af anden lovgivning.

Men altså et helhedsansvar. Kunstrådet skal have det ansvar. Hermed mener jeg, at Kunstrådet skal beskæftige sig med helheden, ikke ved at dele den op og partout adskille kunstarterne, som den nuværende struktur jo har en tendens til ved den adskillelse med de vandtætte skotter, der er mellem de forskellige råd.

Derfor skal vi have set det hele i en sammenhæng, så sikrer vi en solid og saglig håndtering af de mange kunstneriske projekter og udtryk, som enten går på tværs af de etablerede områder eller vokser ud af og måske fra dem. Pointen er her, at det nye og tværgående ikke skal parkeres på et sidespor i egen institution, men tages dybt alvorligt. Det er jo her fra mange af de eksperimenter og nyskabelser, som kunsten beriger vores samfund med, også kommer.

Når jeg nævner dette, er det naturligvis for at markere, at for en konservativ kulturminister er udviklingen af fremtidens kulturarv vigtig, og den udgøres i høj grad af vore dages eksperimenter.

Kl. 15.00

Når det er sagt, skal det selvfølgelig også stå krystalklart, at det afgørende kriterium for tildelelse af støtte efter lovforslaget er kvalitet, kvalitet og atter kvalitet, og ikke om det tværgående eller det nyskabende tilhører en af de etablerede kunstarter. Rammerne for kvalitetsvurderingen er nærmere defineret i de respektive hovedlove på musik-, teater-, litteratur- og billedkunstområdet. Det fuldgyldige ansvar for kunststøtten – og det er vigtigt – er således Kunstrådets. Det har mulighed for at delegerer kompetencer til de fagudvalg, som etableres på hvert hovedområde. Hermed respekteres både de tværgående og de etablerede kunstarter i hver deres særegenheder, og vi har sikret rammerne for en dialog mellem både det nye og det etablerede.

For det tredje skal den nye struktur skabe en bedre sammenhæng mellem den internationale indsats og den nationale kunststøtte. Den sammenhæng har vel i og for sig altid været til stede, men det kan være svært at se sammenhængen på grund af den måde, området har udviklet sig på de senere år. At vi skal styrke sammenhængen betyder ikke, at de nationale og internationale indsatser skal ensartes, men derimod at de skal koordineres og have mulighed for at berige hinanden. Derfor ser jeg positivt på, at flere

af aktørerne i kunstlivet har hilst dette velkommen.

For det fjerde bliver den internationale kulturudveksling i sig selv styrket med den nye struktur. Det er jo et område, som det politiske system i mange år har ønsket at skabe en bedre struktur for, og den tidligere regering oprettede f.eks. IKS i 2001 for at styrke dette område. Intentionen syntes jeg var god, men strukturen var forkert. Det, som den nye struktur lægger op til, er, at den internationale kulturudveksling kan styrkes, ved at kræfterne og de mange kompetencer, netværk og fagligheder, som er opbygget i de eksisterende centre og institutioner gennem årene, samles i Kunststyrelsen og opererer under Kunstrådets ansvar.

Jeg mener, at lovforslaget afspejler de hovedformål, jeg lige har skitseret, og at det i nye og fremtidssikrede rammer kan være med til at virkeliggøre den vision, som har været gældende i mange år, og som der er opnået bred enighed om her i salen og i kunstlivet. Den ny struktur gør det uden at knægte andre grundlæggende principper, der er bred enighed om, med andre ord uden at smide barnet ud med badevandet. Vi bevarer armslængdeprincippet.

Jeg bliver nødt til at sige noget om netop det, for der er en misforståelse, også blandt nogle ordførere, af, hvad armslængdeprincippet er. Jeg er ked af at måtte gå tilbage til ABC'en på den måde, men det er vigtigt at forstå, at armslængdeprincippet går ud på, at det politiske system fastsætter nogle bevillinger og nogle rammer for et område og udpeger nogle sagkyndige til at stå for uddeling af midlerne inden for de rammer, man har stillet til rådighed.

Armslængdeprincip er ikke pr. definition, at kunstnere selv udnævner folk til de organer. Det er ikke armslængdeprincip, det er bare at beslutte, at nogle får lov til at udpege hinanden. Armslængdeprincip er altså, at vi ikke som politikere selv foretager den endelige prioritering, men sætter nogle sagkyndige til det, så derfor er dette her armslængdeprincip, så det virkelig basker.

Men armslængdeprincippet skal ikke betyde mangler på kontakt og dialog. Det ville altså være fatalt, og derfor er jeg glad for, at vi i forlængelse af de senere års love på området er blevet enige om at indføre, at Kunstrådet skal udarbejde en handlingsplan, som godkendes af ministeren. Jeg mener, at det vil være med til at sikre Kunstrådet legitimitet, og på den måde vedkender det politiske system sig sit ansvar for det